

Arrest

nr. 65 029 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren vraagt verzoekster om de zaak naar de algemene vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (de Raad) te verwijzen.

1.2. Verzoekster kan in een procedure voor de Raad niet vragen om de zaak naar de algemene vergadering te verwijzen aangaande een probleem van eenheid van de rechtspraak. Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger te zijn van Ingoesjetische origine, geboren op 19 december 1973 in de toenmalige Ingoesjetische hoofdstad Nazran. Op 28 juli 2008 huwde u op officiële wijze met K.A.(...) (O.V. 6.696.593).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Ingoesjetië verliet omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen begonnen nadat hij begin mei 2010 uw neef, I.M.(...), had geholpen. De auto van uw neef werd begin mei beschoten. De andere inzittenden, een rebel en twee vrouwelijke zelfmoordterroristen, kwamen hierbij om het leven, maar I.(...) slaagde erin te vluchten. In de late namiddag bereikte hij jullie huis en verzocht u om onmiddellijk uw man op te bellen, die op dat moment aan het werk was. Uw man kwam naar huis en bracht I.(...) op eigen verzoek naar Surkhakhi. Korte tijd later vielen de federale autoriteiten jullie huis binnen. Ze voerden een huiszoeking uit en namen zowel u, de kinderen als jullie documenten mee. Tot de volgende ochtend werd u vastgehouden en ondervraagd over uw man en I.(...). Daarna werd u samen met de kinderen afgezet bij uw vader in Barsukhi, waar u tot aan uw vertrek verbleef. Een paar dagen na uw arrestatie kwam de neef van uw man, M.A.(...), die bij de autoriteiten werkt, u opzoeken. Hij stelde u gerust en vertelde dat uw man zich in Naltsjik (in Kabardino-Balkarië) bevond, maar u hem niet kon bereiken. Voor uw vertrek werd u zelf nog 2 of 3 keer door de federale autoriteiten vanuit Barsukhi meegenomen voor ondervraging, net als de vrouw van I.(...). Daarnaast werd uw ouderlijke huis voortdurend in de gaten gehouden, net als het huis van I.(...), dat zich naast uw ouderlijke huis bevond.

U verliet Ingoesjetië uiteindelijk op 25 september 2010. M.(...) bracht u samen met de kinderen naar Naltsjik, waar u met uw man herenigd werd. De volgende dag, op 26 september 2010, reisde u samen met uw gezin met de auto naar Oekraïne, waar jullie overstapten in een minibus. Deze minibus bracht jullie naar België, dat u op 30 september 2010 bereikte. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 5 november 2010 beviel u in België van een dochter.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 12). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, K.A.(...) (O.V. 6.696.593), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, K.A.(...) (O.V. 6.696.593), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielrelaas voorgelegde documenten (uw huwelijksakte, een kopie van enkele pagina's uit uw binnenlands Russisch paspoort, de Belgische geboorteakte van uw dochter en de Russische ziekteverzekeringspolissen van uw twee andere kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Ingoesjetië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen,

bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, K.A.. Zij roept geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 65 028 van 19 juli 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van K.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, stelt de Raad vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing voormelde artikelen schendt.

De uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Deze aangevoerde schendingen zijn als middel onontvankelijk.

Met betrekking tot de rechten van verdediging wijst de Raad er op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.7.

3.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal duidelijk en omstandig de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing steunt. Verzoeker slaagt er niet in deze te weerleggen.

Wat de verwijzing betreft naar de situatie in zijn land van herkomst, wijst de Raad er op dat het de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging is die determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. De commissaris-generaal heeft dan ook correct gespecificeerd dat in deze complexe situatie een individuele beoordeling zich opdringt in het licht van het Vluchtelingenverdrag en in het kader van artikel 48/4, §2, b. van de vreemdelingenwet. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het verzoekschrift verwijst naar de situatie in **Tsjetsjenië**, wat in casu echter geen hout snijdt gezien de voorgehouden problemen van verzoeker zich situeren in **Ingoesjetie**.

De loutere bewering van verzoeker dat de conclusie van het Cedoca-document onjuist is, kan niet ernstig genoemd worden. Bovendien toont verzoeker niet aan hoe deze informatie "totaal verkeerd geïnterpreteerd" is.

Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen argumenten opwerpt die deze verklaren of weerleggen.

Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in het leven van een asielzoeker dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon, ongeacht de traumatische ervaringen, daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven

zo ze zich in werkelijkheid hebben voorgedaan. Bovendien blijkt uit het verhoorverslag niet dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal gewag gemaakt heeft van enig "probleem met logisch redeneren" zoals opgeworpen in het verzoekschrift. Hij staat dit overigens op heden ook niet. Dat hij niet eerder een medisch attest kon voorleggen gezien zijn asielaanvraag "amper" van eind september 2010 dateert, wordt door de Raad niet aangenomen.

Zijn kritiek op de werking van het verhoor op het Commissariaat-generaal is evenmin een dienstig verweer; hiermee doet verzoeker geen afbreuk aan de concrete motieven in de bestreden beslissing.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden bovendien hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472). Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing onbesproken laat. De Raad verwijst dan ook naar de motiveringen ter zake, dewelke hij beaamt en overneemt.

3.5. Gelet op voorafgaat, besluit de Raad geen geloof te hechten aan verzoekers asielrelaas en schaaft zich achter de bestreden beslissing; een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag.

Derhalve kan van verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden erkend.

Voormeld wetsartikel alsmede artikel 48/2 van voormelde wet werden dan ook niet geschonden.

3.6. Verzoeker vraagt dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend; er anders over oordelen zou volgens hem een schending van artikel 6 EVRM uitmaken. Ook voert hij een schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet.

Hij voert aan dat er door geweld tientallen doden vallen in de hele Noord-Kaukasische regio en dat de commissaris-generaal niet op afdoende wijze motiveert, buiten neen stijlformule, waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan verleend worden.

3.7. Verzoeker toont vooreerst niet aan op welke manier de bestreden beslissing artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

De grief van verzoeker omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, snijdt geen hout. Het feit dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de vreemdelingenwet.

Ten slotte benadrukt de Raad dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van voormelde wet.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke

Wat betreft een reëel risico op ernstige schade als bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet, deelt de Raad onder verwijzing naar de informatie toegevoegd aan het administratief dossier betreffende Ingoesjetïë, het besluit van de commissaris-generaal.

Derhalve kan aan verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

3.8. Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor verhoor, dat hij tijdens het verhoor op 6 januari 2011 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor op het Commissariaat-generaal plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, bijgestaan door zijn advocaat en in aanwezigheid van een vertrouwenspersoon, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen. Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal."

3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE